

Sygn. akt IV KK 107/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 kwietnia 2017 r.,

sprawy **M.W.**

skazanego z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt IV Ka .../16

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 29 marca 2016 r., sygn. akt II K .../15/P

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 29 marca 2016 r., sygn. akt II K .../15/P uznał M.W. za winnego tego, że:

„1. w okresie od nieustalonej daty do dnia 5 października 2011 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których materiały procesowe wyłączono do odrębnego postępowania, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci 97,00 g metylofenidatu, 131,15 g. siarczanu amfetaminy i 1506,17 g chlorowodorku i 3,4

metylenodiaksymetamfetaminy oraz znaczną ilość środków odurzających w postaci 7928,53 g ziela konopi innych niż włóknista i 0,27 g 1-pentylo-3-(2-metoksyfenyloacetylo)indolu (JWH-250), tj. występku z art. 62 ust. 2 zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzył karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia MONAR, w wysokości 8000 zł;

- na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez zniszczenie, dowodów rzeczowych (...)

2. w okresie od nieustalonej daty do dnia 5 października 2011 roku w K., bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci rewolweru KESERU mod. Magnum Defender K-56 PL 2049 produkcji węgierskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 263 § 2 k.k., za co na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez zniszczenie, dowodu rzeczowego w postaci rewolweru;

3. w okresie od nieustalonej daty do dnia 5 października 2011 roku w K. ukrywał dokumenty w postaci kart bankomatowych VISA wydanej na nazwisko S. O. i MAESTRO wydanej na nazwisko W. M., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. występku z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone, wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku złożyli oskarżony oraz jego obrońca.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości podnosząc następujące zarzuty:

„I. Błędu w ustaleniach faktycznych polegających na dowolnym i nieuzasadnionym przyjęciu, że:

- a) był głównym dysponentem mieszkania położonego w K. przy ulicy W. 26/7,
- b) wiedział o wszystkich narkotykach znalezionych w tym mieszkaniu,

c) wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami posiadał narkotyki przez nieustalony czas do dnia 5 października,

d) w tym samym okresie posiadał nielegalnie broń, o której wiedział, że jest ukryta w mieszkaniu przy ulicy W., a którą nawet sam miał ukrywać,

e) posiadał nielegalnie karty bankomatowe na nazwisko W. M. i S. O.

2. Niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy powodujące błędne ustalenia, a to nie sprawdzenie pod kątem wiedzy broni znalezionej w schowku w wannie byłych najemców mieszkania, które wraz z nim przebywały w mieszkaniu przy W., a także nie zbadanie odcisków palców innych osób, które wraz z nim przebywały w owym mieszkaniu pod kątem zbadania, czy to nie ich odciski znajdowały się na broni, nieustalenie dokładnej ilości delta - 9 -THC w owym mieszkaniu suszu roślinnym.

3. Naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego i uznanie za wiarygodne tylko tych zeznań i części wyjaśnień, które odpowiadają przyjętem przez Sąd założeniu, że dopuścił się zrzucanych mu czynów, uznania za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy Policji, mimo że były one niekonsekwentne i niespójne, tłumaczenie tych rozbieżności i niekonsekwencji upływem czasu, przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne zeznań innych świadków w sytuacji, gdy również ze względu na upływ czasu zeznawali odmiennie, a przede wszystkim odrzucenie tych zeznań, które świadczyły na jego korzyść.

4. Dokonanie ustaleń faktycznych w oparciu nie o dowody, ale o zasady logiki i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych dowolnych, odpowiadających przyjętemu z góry założeniu o jego sprawstwie.

5. Pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak np. zeznania K. Ł. który posiadał wiedzę na temat wynajmowanego mieszkania przez Ł. K. i uznanie ich za niewiarygodne.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucając:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, polegający na dowolnym i sprzecznym z prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym przyjęciu, że:

a) Oskarżony M. W. posiadał niedozwolone substancje psychoaktywne oraz broń palną, nie mając na nią pozwolenia, jak również dokumenty w postaci karty bankomatowej VISA na nazwisko S. O. i MAESTRO na nazwisko W. M., podczas gdy z samego faktu przebywania w lokalu, w którym ujawnione zostały wymienione przedmioty nie sposób wyprowadzić kategorycznego twierdzenia, iż oskarżony wykonywał nad nimi władztwo faktyczne odpowiadające swym charakterem „posiadaniu”, tym bardziej, że już z treści postawionego oskarżonemu zarzutu wynika, że organy ścigania posiadają wiedzę o udziale innych osób w procederze przypisywanym oskarżonemu, co implikuje uprawnione twierdzenie, że nie był on posiadaczem niedozwolonych przedmiotów,

b) Mieszkanie przy ulicy W., w którym ujawnione zostały substancje psychoaktywne oraz rewolwer wynajmowane było przez M.W. dla jego własnego użytku, nie zaś w imieniu i na rzecz Ł. K.,

c) Niemożliwym jest przyjęcie, że rewolwer KESERU oraz substancje psychoaktywne nie mogły być pozostawione w mieszkaniu przy ulicy W. przez inne osoby.

2. Rażące naruszenie przepisów postępowania, a to:

a) art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań świadków, a to funkcjonariuszy Policji poprzez uznanie ich za wiarygodne w części w jakiej dotyczą zachowania oskarżonego podczas przeszukania, tego, iż nie wskazywał na to, że mieszkanie należy do innych osób, których się obawiał, oraz że rewolwer znaleziony pod wanną nie był głęboko ukryty, podczas gdy funkcjonariusze ci nie byli podczas czynności przeszukania cały czas obecni przy oskarżonym, a nadto nie pamiętają takich okoliczności zdarzenia, jak to kto dowodził całą akcją, kto

odnalazł broń, podczas gdy są to szczegóły na tyle istotne i ważne, że je przede wszystkim powinni byli pamiętać;

b) art. 7 k.p.k., poprzez odmowę wiarygodności wyjaśnieniom M.W., w części, w jakiej dotyczą tego, iż wspomniany lokal wynajmował dla swojego kolegi Ł. K., nie dla siebie, oraz, że ujawnione w mieszkaniu substancje niedozwolone oraz broń nie należały do niego i nie były w jego posiadaniu, podczas gdy znajdują one potwierdzenie w depozycjach innych świadków, a nadto wiarygodności tych wyjaśnień nie sposób zdyskwalifikować w oparciu o reguły zdrowego rozsądku i doświadczenia życiowego,

c) art 7 k.p.k., poprzez zdeprecjonowanie zeznań W. M. i K. Ł., w części w jakiej wskazywali oni na osobę Ł. K. jako osobę zaangażowaną w wynajem mieszkania przy W. (K. Ł.) czy pozyskanie karty bankomatowej od W. M., jedynie ze względu na stopień ich szczegółowości, czy zachowanie podczas ich składania, w sytuacji gdy potwierdzali oni stanowisko oskarżonego,

d) art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości, dotyczących tego, kto pozostawił w skrytce pod wanną w mieszkaniu przy ulicy W. w K. rewolwer marki KESERU, oraz narkotyki i substancje psychoaktywne w kuchni tego lokalu, w sytuacji gdy z uwagi na upływ czasu nie można ustalić i przesłuchać poprzednich (przed oskarżonym) najemców lokalu przy ulicy W., a tym samym wykluczyć aby to oni pozostawili omawiane przedmioty, a co najmniej wspomniany rewolwer.

Nadto, w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia, zarzucił:

3. Rażące naruszenie prawa materialnego a to art. 115 § 19 k.k. w związku z art. 276 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że karty bankomatowe stanowią dokumenty w rozumieniu art. 115 § 19 k.k. przy jednoczesnym niezastosowaniu art. 115 § 9 k.k., w sytuacji, gdy zgodnie z tym przepisem karta bankomatowa jest rzeczą ruchomą.

Ponadto, z ostrożności procesowej zarzucił:

- a) rażącą niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci nawiązki na rzecz MONAR w wysokości 8.000,00 zł podczas, gdy oskarżony z uwagi na fakt kilkuletniego aresztowania go nie posiada żadnych środków ani majątku, które umożliwiłyby mu wykonanie owego środka karnego,
- b) nieprawidłowe zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności, poprzez uwzględnienie okresu aresztowania jedynie do grudnia 2014 roku, podczas gdy oskarżony przebywał w areszcie do maja 2015 roku.

Apelujący wnioskował o :

- 1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o:
- 2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
- 3. uchylenie wyroku w punkcie II i odstąpienie od nakładania na oskarżonego obowiązku zapłaty nawiązki w kwocie 8000 zł,
- 4. prawidłowe zaliczenie całego okresu tymczasowego aresztowania na „poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności”.

Kasację od tego wyroku wnioskował obrońca skazanego i zarzucił:

„1. Rażące naruszenie przepisów prawa materialnego a to:

- a) art. 62 ustęp 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 263 § 2 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i dowolne przyjęcie za Sądem I instancji, że pojęcie „posiadania” obejmuje również sytuacje, kiedy sprawcy nie można przypisać woli władania zakazanymi substancjami czy bronią (nie mając na to stosownego pozwolenia), a jego zachowanie opisać można jako znoszenie faktu fizycznej obecności wyżej wymienionych rzeczy, podczas gdy nawet leksykalna wykładnia tego pojęcia wskazuje, że poprzez posiadanie będące przedmiotem zakazów wyrażonych w powołanych przepisach można rozumieć tylko taki stan faktyczny, który poza faktycznym władaniem przedmiotami cechuje się też

odpowiednim nastawieniem woli sprawcy do władania i jego świadomością, że fizycznie znajduje się we władaniu określonymi przedmiotami,

b) art. 276 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i analogicznie jak wskazano w zarzucie pierwszym przyjęcie przez Sąd Odwoławczy za Sądem I instancji, że sam fakt posiadania przez skazanego dokumentów, którymi nie był on uprawniony dysponować wystarcza dla przypisania mu przestępstwa ukrywania dokumentów. -

- które to uchybienia miały wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziły do nieuzasadnionego przypisania skazanemu sprawstwa zarzucanych czynów”

i wniósł o:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator Rejonowy w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W kasacji został postawiony zarzut rażącej obrazę przepisów prawa materialnego.

Autor kasacji ma świadomość, bowiem pisze o tym we wniesionym nadzwyczajnym środku odwoławczym, że „...w skardze kasacyjnej kwestionowanie ustaleń faktycznych jest niedopuszczalne”, a mimo to, *de facto*, czyni tak pod pozorem błędnej „...subsumpcji ustalonego stanu faktycznego do norm prawnych penalizujących zarzucone skazanemu czyny”.

W wykazaniu i uzasadnieniu błędów zaskarżonego wyroku (niekiedy również Sądu pierwszej instancji) autor kasacji nawiązuje i kwestionuje właśnie fakty przyjęte przez Sąd Rejonowy w K. i uznane za wiarygodne przez Sąd odwoławczy. Zastrzeżenia te dotyczyły takich okoliczności sprawy, jak szeroko ujmowane, w różnych aspektach, kwestie związane z mieszkaniem, w którym ujawniono zakwestionowane substancje i przedmioty (status mieszkańców, miejsce odnalezienia rzeczy, których posiadanie było zakazane), czy też zagadnienia związane z pojęciem „posiadania”, jak również charakteru prawnego kart bankomatowych

Autor kasacji zarzuca Sądowi Okręgowemu w K. zbytnią lakoniczność odniesienia się do zarzutów zawartych w apelacji, jak również, że Sąd ten „...przyjął ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy za własne...”.

Odnosząc się do ostatniej z poruszonych kwestii należy przyznać, że rozważania Sądu odwoławczego nie są zbyt szczegółowe, chociaż w ocenie Sądu Najwyższego nie stanowiło to rażącej obrazy art. 457 § 3 k.p.k. (nie było zresztą takiego zarzutu).

Trzeba zauważyć, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od tych czynników może przybierać formę mniej lub bardziej rozbudowanego wyводу. Jeżeli zatem sąd odwoławczy (jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie) podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów i kwalifikację prawną czynu, może zaniechać w uzasadnieniu swojego wyroku szczegółowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, bowiem byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt KK 381/08, LEX nr 512100, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt II KK 10/15).

W niniejszej sprawie, w przekonaniu Sądu Najwyższego, Sąd odwoławczy dopełnił oczekiwanego przez ustawodawcę standardu uzasadnienia wyroku i w sposób adekwatny do stawianych w apelacjach zarzutów odniósł się i wskazał czym kierował się wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty apelacji uznał za niezasadne, a swoje stanowisko przekonująco uzasadnił.

Z powyższych względów postanowiono, jak na wstępie.